

La frase del dia

“El Suprem és capaç de defensar un argument i el contrari. Sense cap rubor. Tot per la unitat”

Jaume Alonso-Cuevillas, ADVOCAT DE CARLES PUIGDEMONT

Tribuna

Miquel Sellarés. Periodista

2019: Catarsi i represa

El 2019 serà un any decisiu per a la democràcia i la independència del nostre poble. Hi haurà el judici als nostres presos polítics i hi hauran diverses conteses electorals. Cal que estiguem preparats i ésser capaços de fer una certa catarsi del que segurament no hem sabut ni fer, ni prevenir. Això sí, sense desanimar-nos ni tampoc desmobilitzar-nos. És evident que hem perdut alguna batalla, però no pas la guerra democràtica i pacífica per a l'alliberament nacional, que ens ha de portar a assolir la plena sobirania nacional.

TENIM ACTIUS IMPORTANTS com són els més de dos milions de persones, que han desconnectat del projecte nacional espanyol. Tots ells esperen, malgrat l'escapçament que s'ha produït en el nostre nucli dirigent, que siguem capaços d'acumular les virtuts i l'èxit i, a la vegada, fer catarsi i liquidar aquells elements, estratègies o persones que s'han cremat en aquesta darrera etapa. Amb tot el respecte per als nostres presos polítics i exiliats, cal que fem un pas endavant i que preparem la següent etapa. Cal valorar si som capaços, sense fer-nos l'harakiri, de mantenir posicions o s'ha de veure si caldrà enfortir-les, consolidar-les, per tal de fer el proper assalt. Molts polítics veterans, opinadors i alguns elements cabdals de les noves generacions creuen que hi ha massa por a fer les reformes necessàries en el nostre moviment nacional per tal d'avançar i ésser capaços de distingir entre el necessari govern del dia a dia i l'avantguarda política i de la societat civil, que ha de fer el gran pas endavant cap a l'assoliment de la plena sobirania.

JA FA TEMPS QUE MANTINC, després de més de cinquanta anys de militància política, i avui quan escric aquest article, vint-i-sis de desembre, que és l'ani-

versari de la creació del Consell de Forces Polítiques de Catalunya, el 1975. Allà fórem capaços d'unir-nos contra el franquisme. Per això em crec amb una certa autoritat per dir que el govern de Catalunya, amb totes les seves limitacions, cal que governi el dia i dia i no ha de perdre ni una hora en el procés. La prioritat del govern ha d'ésser governar si el que volem és superar i ampliar aquests dos milions d'irreductibles. Hem de reforçar el nostre model d'escola i l'universitari. La sanitat ha de tenir els mitjans per tal que sigui més universal. A nivell policial, la Policia de Catalunya ha d'ampliar les seves plantilles i evitar que la facin servir contra el procés. Un altre punt vital és la potenciació de l'espai de comunicació català, amb el seu vaixell almirall que és TV3. Catalunya no serà sense un model públic potent de comunicació i que, per tant, esdevingui líder al país. Finalment, caldria fer canvis en les persones i en l'estructura del nostre govern. Principalment en la seva segona línia. Aquesta renovació revitalitzaria la nova etapa governamental.

DIT AIXÒ, i per tal d'evitar males interpretacions, no podem oblidar el “Procés”. Aquest ha de passar a mans del Parlament i les seves forces polítiques, però també ha de continuar rebent l'impuls i la força de la societat civil i els seus moviments socials. Cal no oblidar,

“Els partits polítics necessiten pactar un acord d'unitat estratègica, amb uns objectius comuns i compartits

entre aquests, el moviment sindical que, d'alguna manera, ha quedat marginat i arraconat. I això no pot ésser car un salt nacional endavant és impensable sense el suport del món sindical i també de l'empresarial.

ELS PARTITS POLÍTICS necessiten pactar, com vàrem fer al Consell de Forces Polítiques de Catalunya i, posteriorment, a l'Assemblea de Catalunya, un acord d'unitat estratègica, amb uns objectius comuns i compartits. Això sí, on es vegi reflectida la pluralitat i la diferència existent entre totes elles. Aquest fet ha engrandit el moviment nacional català. Catalunya, a nivell polític, no és ni serà el Quebec o Escòcia. Aquesta unitat és el que tem l'Estat, car és el que de debò el fa trontollar.

PREPAREM-NOS per a la gran represa, per a la catarsi i el gran canvi. Acceptem noves idees, noves maneres de fer política i un gran projecte de comunicació (Aquí és on, darrerament, el govern està fracassant). Hem d'ésser conscients del que tenim enfront; un Estat, els seus aparells, la seva casta política empresarial, judicial i burocràtica, els seus grups de comunicació que, mitjançant les seves ràdios, diaris i televisions, bombardegen, cada dia, el 80% de la població catalana. Essent conscients d'això, la nostra victòria fins ara és total, tenint en compte que només el 20% de la població catalana s'informa a través dels nostres mitjans nacionals.

IPERACABAR, cal dir que ens manca una gran tasca de nacionalització del país en el món jove en general, en el món empresarial i intel·lectual... I aquí, malauradament, estem perdent terreny. Tornem-hi, doncs. La batalla la guanyarem amb les noves generacions i la sensatesa i racionalitat que ha d'emanar de l'escena internacional.

De set en set

Josep Maria Casasús

Troia, aquí

Ha tornat aquests dies a l'actualitat el fascinant mite d'Ulisses, heroi de la Grècia llegendària, intrèpid viatger a l'Ítaca

incorporada a l'imaginari de la catalanitat per un Lluís Llach que el 1975 musicà el poema de Kavafis traduït per Carles Riba. L'espectacle *Troia, una veritable odissea!*, que es representa al Teatre Nacional fins demà passat, posa a l'abast d'un públic ampli dues obres fundacionals de la cultura mediterrània i universal atribuïdes a Homer: *la Ilíada* i *l'Odissea*. És una proposta polifònica-teatral de la Factoria d'Arts Escèniques de Banyoles; una produc-

A les manifestacions s'infiltra encaputxats sortits d'un cavall de Troia anticatalà

ció escènica que conjumina relat, escenografia, música culta, cors i dansa, vestuari i caracterització, amb un encert i un talent extraordinaris. S'hi apliquen recursos tècnics imaginatius de la dramaturgia actual més avançada, i també dels més ancestrals, com les ombres xineses. Carles Riba en traduir *l'Odissea* el 1948 pretenia dur els clàssics, deia ell, a “la plaça del mercat”. Aquesta obra, sempre fresca i nova, puja ara als escenaris sense minva de la seva formidable tensió poètica. La representació de l'episodi del gran cavall de fusta convida a la metàfora preventiva. Les forces gregues que topaven amb la Troia resistent ficaven soldats dins el cavall que deixaven com a ofrena a peu de muralla. Els troians, confiats, entrenen a la ciutat l'artefacte farcit d'enemics. Aquí també confiem massa. A les manifestacions s'infiltra encaputxats i amb morrió, sortits d'un cavall de Troia anticatalà.

Sísif

Jordi Soler

